

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

AN ARAMAIC TEXT OF THE SCROLL OF ANTIOCHUS.

AMONG many Cambridge Cairoan fragments of the medieval story of the Maccabean revolt is one of more than usual interest. It is here printed, with the continuation as contained in a Paris MS. I hope in future numbers of this REVIEW to print some other fragments. It may suffice to mention now that several of the fragments are accented¹, and one contains part of the Arabic version, written continuously, and not alternating verse by verse with the Hebrew or Aramaic, as is the case in previously known MSS.²

The importance of the text here printed consists chiefly in its offering a distinct type. Its variations from the common text are at least as important as are its coincidences. It is not disfigured by some of the worst historical blunders of the common text. Positively, it gives interesting evidence as to the knowledge possessed of the Apocrypha by medieval Jews. As will be seen later on, the present text contains some very clear reminiscences of the First Book of the Maccabees. Further, the text has some bearing on Saadiah's references to the Book of the Hasmoneans. Finally, it helps us to fix the position which the Scroll once occupied in the ritual of the Synagogue.

¹ There are complete texts of the common version at Florence and Oxford, punctuated and accented. I shall speak of these texts in a subsequent article.

² A recension of the Arabic version is given by Dr. Hirschfeld in his *Arabic Chrestomathy* (London, 1892, pp. 1 seq.).

No argument is needed to show that the present text is, in a sense, quite independent of the common version. Even where it is shorter, it is not an abbreviation, and it contains matter not contained in the longer form. Some, but not all, of these new points are indicated below. The present text is free from the blunders regarding the foundation of Antioch (verse 3 of Dr. Gaster's edition¹), the pseudo-city Bagras (verse 4), the exaggeration of Antiochus' reign (verse 5). There is here none of the Messianic touch (verse 7). Further, though there are several interesting identities of expression, there are many curious variations (e.g. the use of the word **אינר** in line 54, the phrase **מזפיה דמיאבאי** in line 48). The order of the incidents differs too. Then the numbers of those slain by Jochanan (line 26) differ from those in the ordinary version (verse 27). Jochanan is not associated with the name *Makkabi* (as in verse 28), but a new epithet *Mekkanai* (**מקנאי**) is used (line 27). In line 55 **בנות** is an excellent variant of **בני** (verse 36). Again, the whole passage, lines 69 onwards, is independent, and there is nothing in this text parallel to the contents of verses 65 to 76 of the common version.

The present text is obviously not the one known to Saadiah, for it does not contain the quotation which he makes in his *Sefer Haggalwi* (ed. Harkavy, p. 180)². On the other hand, the ordinary text is certainly unlike Saadiah's. Not only is his reading **יקטול יתי** (in the passage cited by him) different from all known MSS., but Saadiah calls neither Jochanan nor Mattathias "High Priest." It is, however, impossible to base any argument, as Dr. Krauss (*Revue des Études Juives*, vol. XXX, p. 215) has done, on the use by Saadiah of the title **כהן בני השמנאי**, for the extant Scroll is described as **מגילת בני השמנאי** in the colophon of two of the Cambridge fragments, in the Bodl. MS. Opp. Add. 139 (Cat. Neub. 2333), and no doubt in other MSS.

¹ See *Transactions of the Oriental Congress*, London, 1891, vol. II, p. 1 seq.

² It is possible that the Geniza text contained the passage; the Cambridge fragment breaks off before the place is reached.

as well. Nor do the various uses of the names Hashmonai and Mattithya throw any light on the question, for Saadiah seems (p. 150) to call the five sons both sons of Hashmonai and sons of Mattathias. There is not more force in Dr. Krauss' argument, that Saadiah, when comparing the Scroll to Daniel, must have meant that it was written partly in Hebrew and partly in Aramaic. For Saadiah unreservedly says that the book was written in Aramaic בלגה אלכסרדאניי.

But a conclusive argument in confirmation of the belief that the common text differed materially from Saadiah's lies ready to hand. In the common text (e. g. ed. Gaster, p. 25) Judah, son of Mattathias, is slain יהודה מנהון יהודה before the dedication of the Temple and during the lifetime of his father. The language used about Eleazar leaves it doubtful (as is the case also in the text published below) whether he, too, was thought to have died comparatively early in the revolt. But of the early death of Judah there is no question. Now, if Saadiah's text had contained the incident of the early death of Judah, he could not possibly have said that the Scroll was written by *all the five brothers*. On p. 163 of *Sefer Haggalui* he names the בני השמנאי as the authors, and to leave no doubt that he means the whole five, he names them in full. Thus on p. 151 he says distinctly:—
 אתבתו בני השמנאי יהודה ושמעון ויוחנן ויונתן ואלעזר בני מתתיה
 כתאבא פי מא מר בהם.

Saadiah could not have said this had his text contained the incident of Judah's death. It is well worth noticing, that in the text printed below the false account of Judah's death is not found, and in this respect the new text agrees better with the version known to Saadiah.

Incidentally it may be pointed out that the same remark of Saadiah's regarding the authorship of the Scroll is at variance with the statement in the *Halachoth Gedoloth*. In the latter (ed. 1810, fol. 104), the Scroll of the Asmoneans is attributed to the "Elders of the house of Shammai and the

Elders of the house of Hillel." The bearing of this discrepancy on the general question of the age of the Scroll must be left for a future article.

The text printed below has, as was already said above, several reminiscences of 1 Maccabees not displayed in the common text. Though the compiler certainly did not write with 1 Maccabees before him, he is in some details more accurate than the writer of the common text. The reader can detect these points for himself. Some of the worst mistakes of the common text are absent from the new text. It will only be necessary to point out here a few of the more striking reminiscences of 1 Maccabees.

Line 1 of text: רנפך מן רומי. The writer knows that previously to ascending the throne of Syria, Antiochus Epiphanes was resident in Rome (1 Macc. i. 10).

Lines 9 and 10: ובטילו מירושלים נבלין ובנורין. An exact and very striking reminiscence of 1 Macc. iii. 45 *καὶ ἐξέλειπεν αὐλὸς καὶ κινύρα*.

Lines 10 and 11: ובטילו מביחא עלתא ומנחתא וניכסיה קודשא וניסוכין. The abolition of the sacrifices (not mentioned in the common text) here reminds us of 1 Macc. i. 45 *καὶ κωλύσαι ὀλοκαυτώματα καὶ θυσίας καὶ σπονδῆν ἐκ τοῦ ἀγιάσματος*.

Line 32: לקרחה מהודעין *and whole incident*. Cf. 1 Macc ii. 15. The ordinary text knows nothing of the connexion of Modein with the Maccabean story, nor of the striking incident of 1 Macc. ii. 23 seq. It may well be that the epithet מקנאי (line 27 of text) is a reminiscence of 1 Macc. ii. 26-7. The order of the incidents, too, resembles that in the passage cited. The word מקנאי may possibly be a mistake for מקבי.

It is very noticeable that the text printed below falls off towards the end, and that its chief merits are confined to the opening parts. The Geniza specimen only extends till the twentieth line, and it may well be that this text did not continue quite as in the Paris MS. from which the remainder is taken. On the other hand, it must be admitted, that, so far as the Geniza text goes, it agrees very

exactly with the Paris codex. The variations of the latter are marked P. in the footnotes.

Of other details in the text the following may be noted:—

Line 3: ואחריון. Cf. Targum to Prov. xxvii. 24.

Line 13: חרין יתה על אמימי דשמלא. Cf. Targum to Judg. iii. 16.

Line 20: המניכא. Cf. Dan. v. 7.

Line 66. Cf. Targum to Hosea ii. 1.

Line 78. Cf. Targum to 2 Sam. i. 22.

Finally, the title as well as the conclusion of the MS. shows that it was inserted into the Targum of the *Haftara* for the Sabbath occurring during the feast of Chanuka (Zech. ii. 14). The heading חנוכה חרונים לרני ושמוחי occurs in the Geniza fragment and the words are also used at the close of the Paris Codex (which M. Israel Levi kindly copied for me). This heading throws fresh light on the origin of the Scroll of Antiochus. The Scroll is, in truth, *nothing but an interpolated Targum to a haftara*, and must be classed with some other medieval compilations in Aramaic. That Targumim to haftaras were used liturgically is shown, among other evidence, by the Machzor Vitry (ed. Hurwitz, pp. 165–172), though the Antiochus Targum is a longer interpolation than these. Such a Targum may have replaced the older *derashoth* such as are contained in the *Pesikta Rabbathi* (ed. Friedmann, p. 160 a), while, finally, another replacement occurred and *piyutim* were substituted for the Targum. But on the relations between these various forms of the Chanuka story (including the Chanuka Midrashim), I hope to write more fully in another article.

The text of the first twenty lines is from the much mutilated Geniza fragment, the insertions in square brackets being from the Paris MS. (Bibliothèque Impériale, no. 75, fol. 300). In every case where these brackets occur there is a gap in the Geniza fragment, showing that the word was originally present. The colophon with which the Paris text concludes is in a different hand to the rest of the MS., and has no historical value.

תוספת תרגום לרני ושמהי

והוה ביומי אנטיוכוס בר אנטיוכוס מלכא יונאה דנפק מן רומי ומלך
 מהדו ועד כוש מאה ועשרין ו[שבע מ] דינן ושלט בכל ימא ויבישתא
 וכבש כל כרכין [ומחוזין] ואחדיון ושוי אפוהי למיסק לירושלם עני וכן
 אמר¹ [לעמיה הלא] שמעתהון² דאית עמא חד יהודאי ביננא דנימוס
 עובדיהון [נמ] וסיהון שגן מן נימוסנא³ כען איתו וניסק עליהון ונבל[בל] 5
 ע[ע] ובדיהון ונבלבל ני[מ] וסיהון ויהון כשאר [כל] עממיא [ותהי כל]
 ארעא לישן חד בה בשעת[א] שדר עליהון ית[ת] ניקנור תנין⁴ מלכא
 וחילותיה עמיה⁵ ואתו לירושלים⁶ [ושרו עלה לר] וחצן וקטילו כל דאשכחו
 תמן ודמין קטילין בנוהי⁷ [ומטוענין] לשוקא ובטילו מירושלים⁸ נבלין
 וכנורין⁹ [וכל מיני זמרא דקודשא] ובטילו [מ] ביתא¹⁰ עלתא ומנחתא 10
 וניכסת קודשא [וניסוכין וסניאין דאיתקטלו על מי] נינא¹¹ וכתב¹² פית[ג] מיא
 האלין¹³ יוחנן בר מתתיה איתמלי חמה ורו[גזא רב] לחדא ועבד חרב
 חריפתא זרתא אורכה וזרתא פותיה¹⁴ תרין פומין וזרין יתה על אטימי¹⁵
 דשמלא מת[ח] ת לבושיה וקם ו[אול ל] קדם תר[עא] דירושלים¹⁶ ואחדו
 יתיה נט[רי] תרעא ואעילו יתיה קדם ניקנור[ר] ו[א]מר¹⁷ ליה ניק[נור] 15
 מ[אידין] עמא את מתיב ואמר ליה מבני מתתיה מן מרודיא דמלכא
 [כען] אתיתי למ[יעבד] רעותך ורעותא דמ[לכ] א עני ניקנור ואמר ליה
 לא פת[גם] קשי [אנא רמי עלך] אילהין כסא דח[מרא] אסיק¹⁸ על
 פרכא הרין דבניתי ותהי כחד מן רחמי דמ[לכא] למרכב על סוסיא
 דמלכא ומילבש לבושיה והמניכא דדהבא על¹⁹ צוארך עני יוחנן ואמר ליה 20

¹ P. אמיר.

² P. שמעתון.

³ P. דנימוס עובדיהון שגן ונימוסיהון שגן מן נימוסנא.

⁴ P. תנין. ⁵ P. עמיה. ⁶ P. לירושלם. ⁷ P. ורמיו קטילין בגוה.

⁸ P. מירושלם. ⁹ P. וכנורין. ¹⁰ P. מן ביתא.

¹¹ The gap is not large enough for all these words. Probably וניסוכין was absent from the Geniza fragment.

¹² P. ובתר.

¹³ P. פתגמיא האלין.

¹⁴ P. adds ולה.

¹⁵ P. אשמיא.

¹⁶ P. דירושלם.

¹⁷ P. אמר.

¹⁸ P. פסא דחוריא אסיק. The reading in the Geniza fragment may be פסיק.

¹⁹ From here to the end is from the Paris Codex.

פקיד ויפקן כל גבר מן קרמך דלא ייזלון ויימרון לרבית ישראל דיוחנן בר מתתיה אסיק כסא דחמרא על פירכא בה בשעתא ההיא פקיד ואפיקו כל גבר מן קרמוהי בכנ אושיט יוחנן ית ידיה דימינא על אטמיה דשמאלא ונסיב ית חרבא ופסע בה תלתא פיסעין ואמר עלה מילין תלתא ותקע 25 בליביה דניקנור וקטליה וקטל בהון קטלא רבה לחדא והוה מינין קטיליא דקטל יוחנן בר מתתיה ביומא ההוא תלת מאה ותלתא אלפין ושניאו שמיה וקרו ית שמיה מְקַנְנַי בשעתא ההיא שמע אנמיכוס ותקיף רוגויה ושדר עליהון בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל תינין מלכא וחילוניה עימיה ואתו לירושלם ושרו עלה לרוחצן וקטלו כל מן דאשכחו תמן ורמיו קטילין לגוה ומטענין לשוקא 30 ובטילו מן ביתא עלתא ומנחתא וניכסת קודשין מן בני ישראל דאחדו יתהון עממיא ואפלחו להון למעותא וסגיאין מן בני ישראל דאתו מקצתהון לקרתא מהודעין אתר דיהויה מתתיה ובנוהי ובנו כחדא ברחובי קרתא ית מדבחא דאסיבו לה עממיא והא גברא מן בני ישראל קאים ומקטר על במתא ומכריו בקל רב וכדין יימר די לא יעביד מילי מלכא יתקטיל ודי 35 לא יעביד פיתגמי מלכא תיתנסיב נשמתיה מיניה בשעתא ההיא איתמלי מתתיה ובנוהי רוגזא וחיתמא והוה ליבהון יקיד כנורא ובכו בכנ רבה לחדא ונחתת דמעתהון על שבושהון ואחדו גבר חרביה על ירכיה וקטלו בהון קטלא רבה לחדא ואישתיויב בגרים וחרבוהי ואתו לירושלם ומתרעין ית שורא דירושלם ואתא גברא מבני ישראל ואמר לבגרים תא ואחוינך 40 יהודאין דמטמרין בנו מערתא ואול בגרים וחרבוהי על פומא דמערת' וקראין יהודאין דמטמרין בגווה ואמרין להון פוקו יהודאי ואכולו מן לחמנא ושתו מן חמרנא והוה כחד מיננא ואישתמע[ו] למילי מלכא בה בשעתא נפלת מילתא טבתא בליבהון ואמרו דכירין אנחנא דהכין כתיב בספר אוריתא דמשה שיתא יומין תעביד עיבדתך וכיומא שביעאה תנוח וכען 45 טב לנא דנתקלי בנורא ולא נחיל ית יומא דשבתא טבא ואשלימו נזפיהון ליממת באישתא ונסיבו בגרים וחרבוהי אעין ואדליקו אישתא על פומא דמערתא וקלו יתהון בנורא ומיתו כאלף בין גבר לאיתתא כד שמעו חמשה בני מתתיה נפקו מן אתריהון ואתו למצפיא דמואבאי והא גברא מבני ישראל ילדת איתתיה ברא והוה בר תמניא יומין ונסיבת יתיה אימיה וקמת 50 על שורא וקא מכרזא בקל רב וכדין אמרת לך אמרנא בגרים ולבני חילוניה דעימיה דתימרון אתון לא עדא שילטן מדבית יעקב וחילוותא מדבית ישראל כען טב לנא דינמות ולא נעיבר על אוריתא דמשה דפקיד יתנא וביומא תמינאה יגזור ביסרא דעורלתיה ונפלת בשינהא על עורלת

ברה וגזרת יתיה שדת יתיה מן אינר שורא דירושלם ונפלת בתרוהי מן
 שורא ומיתת היא וינקה כחדא וסניאן מבנת ישראל דעברו כהדין עינינא 55
 בדיל לקיימא אוריתיא דמשה ולא תעדו קיימיה דאברהם מן ביסרהון
 ונחתו חמשה בני מתתיה וקטלו בהון קטלא רבה לחדא ואישתיזב בגרים
 וחברוהי וקמו קדם אנטיוכוס ענו וכן אמרין ליה כל חילון דכל אתר ואתר
 לא יכלין כחמשה בני מתתיה וכד שמע אנטיוכוס תקיף רוגזיה ואמר
 למקסא ית כל משיריתיה ואוסיף בגרים וקם קדמוהי עני וכן אמר ליה אם 60
 תזיל תינבהית ואם תעביד קרבין תחדר אילהין אם תשמע לי מילתא
 טבא אנא מליך לך כתוב איגרון על עממיא דאית לך על מלכיהון ועל
 שליטיהון ועל עבדי קרביהון למיתי ולמעבד קרבא עם חמשא בני מתתיה
 וכתבו על מה דפקיד ושדר איגרון על כל מדנתא וזעו ונפקו עמא עמא
 מן אתריה ואתו על ירושלם ברתיכי פרזלא כחלא דעל כיף ימא דלית 65
 בהון לא בן (!) ולא מניין ומתערעין ית שורא דירושלם ומתפרקין כל אכלוסיא
 ומטמאין (!) ית היכלא ושמעו בני מתתיה וגזרו תעניתא ויתיבו על סקא
 ושויו קיטמא על רשיהון ונחתת דמעתהון על לבושיהון ובכו ואתאנהו
 קדם מלכא עילאה אילין שמהתהון דבני מתתיה בוכרא יהודה תניינא
 שמעון תליתאה יוחנן רביעאה יונתן חמישאה אלעזר וברייך יתהון אבוהון 70
 ותקופו רבה אחסין יתהון עני ואמר ליהודה בריה יהודה ברי במאן אידמינך
 אידמינך ביהודה בר יעקב דהוא שרי כאריא בחורשא שמעון בני במאן
 אידמינך אידמינך בשמעון בר יעקב דבחיל תוקפיה קטל חמור ואחריב
 שכם יוחנן ברי אידמינך באבנר בר נר דכד עליל לקרבא לקדמותיה אויל
 ולאחורוהי לא מתחזר יונתן ברי אידמינך ביונתן בר שאול דעלוהי אמר 75
 קרא מדם חללים מחלב נבורים קשת יהונתן לא נשוג אחור וחרב שאול
 לא תשוב ריקם מדם קטילין מחרב גיברין קשתא דיהונתן לא מיסתחרין
 לאחרא וחרבא דשאול לא תיבא ריקן אלעזר ברי במאן אידמינך אידמינך
 ביואב בר צרויה דכד שלוף חרביה קטילין סניאין רמן קדמוהי עני יהודה
 ואמר לאחוהי לא זינא אית לי ולא פרשא אנא מסרית ית נפשי וקאים 80
 באנפי תינייני מלכא דאתו על ירושלם עני שמעון ואמר לאחוהי לא זינא
 אית לי ולא פרשא אנא מסרית ית נפשי וקאים ואנפי מאה ועשרין ושבע
 מלכין דאתו על ירושלם עני יוחנן ואמר לאחוהי לא זינא אית לי ולא
 פרשא אנא מסרית ית נפשי וקאים באנפי כל דאחדי סיפין ורומחין דאתו
 על ירושלם עני יונתן ואמר לאחוהי לא זינא אית לי ולא פרשא אנא 85
 מסרית ית נפשי וקאים באנפי כל דאחיד קשתא ונירא ואתו על ירושלם עני

אלעזר ואמר לאחזיהי לא זינא אית לי ולא פרשא אנא מסרית ית נפשי
 וקאים באנפי דמלבשין בשיריונא דפרזלא דאתו על ירושלם עני יהודה
 לשמעון אחזיהי שוי קשתך בשמאלא וגירך בימינך ושדי בעממיא בה בשעתא
 90 והיה שדר עלוהי מלך קיום בעלמיא שבעה מלאכין אכזראין ושגישו ית
 יונאי וית חילוותהון ונחתו בני מתתיה בהון ונחת יהודה באנפי מאה
 ועשרין ושבע מלאכין דאתו על ירושלם וקטלינן ונחת שמעון באנפי כל
 תיניני מלאכא דאתו על ירושלם ושיצינון ונחת יוחנן באנפי כל דאחדי
 סיפון ורומחין דאתו על ירושלם וגמרינון ונחת יונתן באנפי כל דאחדי
 95 קשתא וגירא דאתו על ירושלם ותברינון ונחת אלעזר באנפי כל פלין
 דמלבשין בשיריונא בפרזלא דאתו על ירושלם ועקרינון ובעו אלעזר בין
 מייתא ובין חייא ולא אשכחוהי דהכרין כתבא מפרש ויחסין יי ית דבית
 יהודה חולקהון על ארעא דקודשא ויתירעי עוד בירושלם
 רני ושמחי בועי ושבחי כנישתא דציון ארי הא אנא מיתגלי ואשרי
 100 שכינתי בנויך אמר יי ונלוו גוים רבים' ויתוספין עממין סניאין על עמיה
 דיי בעידנא ההיא ויהון קדמי לעם ואשרי שכינתי בנויך ותידעין ארי
 יי צבאות שלחני לאיתנבאה לייך ונחל יי את יהודה והוה ביומי אנטיוכום
 בר אנטיוכום מלאכא יונאה וכולו' הם כל בשר ספו כל רשיעיא מן קדם יי
 ארי איתגלי ממדור קודשיה ויראני את יהושע ואחזיני ית יהושע כהנא
 105 רבה קאים קדם מלאכא דיי וכולא ענינא כוליה כמה דכתיב בסיפרא
 בתרי עשר בנבואת זכריה בר ברכיה בר עדוא נביא
 נשלם תוספות תרגום של רני ושמחי
 בחדש תשרי משנת ארבעת אלפים ושלשים וחמשה לבריאת עולם
 נשלם

In a later number of the *JEWISH QUARTERLY REVIEW* I hope to describe the many other Geniza fragments of this book, which (through the kindness of Prof. Schechter and Dr. Neubauer) I have been able to examine and collate. I shall then also offer some further conclusions regarding the date and origin of the Scroll of the Hasmoneans.

I. ABRAHAMS.